ЧИННИКИ, ЩО ОБУМОВЛЮЮТЬ СТВОРЕННЯ ТА ДІЯЛЬНІСТЬ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

І.В. Сервецький
доктор юридичних наук, доцент,
начальник кафедри управління
Національної академії внутрішніх справ
О.В. Сапрун
ад'юнкт кафедри управління в органах внутрішніх справ
Національної академії внутрішніх справ

Постановка проблеми. Впровадження ринкових відносин зумовили потребу у формуванні нового механізму державного управління. Актуальним є питання оптимізації системи управління, її оптимізації створення ефективних механізмів її реалізації та впровадження нових підходів до понять: «регіон», «регіональні органи», «регіональна поліція», «регіональна політика».

У світовій практиці поняття «регіональні органи» набуло значного поширення. Якому присвячено ціле коло наукових робіт, в яких стверджується про необхідність реформування правоохоронних органів.

Про необхідність реформування системи правоохоронних органів йдеться в Указі Президента України «Про нову редакцію Стратегії національної безпеки України», в якому зазначено про невідповідність нинішньої правоохоронної системи України завданням, щодо захисту прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина; їх нездатністю протистояти новітнім викликам національній безпеці (явищам і тенденціям, що можуть за певних умов перетворитися на загрози національним інтересам), пов'язаним із застосуванням інформаційних технологій в умовах глобалізації, насамперед кібер-загрозам [1].

У системі правоохоронних органів, важливе місце займає Міністерство внутрішніх справ України, на яке покладається основне завдання з забезпечення захисту прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина [2], що не відповідає сучасним потребам суспільства, у збалансованій регіональній політиці, децентралізації органів виконавчої влади.

Концепція реформування правоохоронних органів, яка буде здійснена найближчим часом, сприятиме активізації проведення відповідних змін у цій сфері [3].

Функціонування будь-якого органу внутрішніх справ відбувається в певному об'єктивному середовищі, в якому кримінологічні процеси посідають вагоме місце серед чинників, що впливають на систему і структуру ОВС. Це твердження лише підтверджує взаємозв'язок і взаємозалежність між такими категоріями, як середовище функціонування організаційно-структурна побудова органів внутрішніх справ [4, с. 154].

Мета полягає у визначенні поняття «регіональна поліція», що обумовлюють її створення та діяльність.

© І.В. Сервецький, О.В. Сапрун, 2013

Аналіз основних досліджень та публікацій. Роботи вітчизняних учених, таких як: М.І. Ануфрієв, О.М. Бандурка, В.М. Плішкін, В.О. Шамрай та інших направлені на вдосконалення діяльності міліції (поліції).

Проблемами регіональних систем управління займались також і зарубіжні вчені: А.Д. Воскресенський, О.І. Данильчук, К. Дойч, А.С. Макаричева, Е. Маркузен, М. Рассета, Т.С. Стародуб.

Основні результати дослідження. Перш ніж розібратись у залежності організації системи ОВС від зовнішнього середовища, необхідно зазначити в чому полягає ця залежність. В тлумачному словнику Української мови зазначено, що «чинник» це — похідне від поняття «чинити», «діяти», «здійснювати певний вчинок, дію», тобто «те, що чинить, здійснює вплив, діюче». Серед синонімів цього поняття — поняття «фактор», яке походить від латинського слова «facere» («діяти», «виробляти», «примножувати»). — умова, рушійна сила будь-якого процесу, явища [16].

Нами пропонується типова класифікація чинників (факторів), які передують створенню регіональної поліції, а саме:

1. Суспільно-географічні чинники, в зарубіжній літературі отримали назву факторів локалізації, які умовно можна поділити на дві групи.

Перша група – це фундаментальні чинники притаманні даній території або такі, що формувалися протягом значного періоду часу. Вони створюють основу соціально-економічного розвитку регіону і не зазнають швидких змін. До таких чинників відносяться: суспільно-географічне положення, природно-ресурсні умови, демографічний потенціал (частково), транспортна мережа, матеріально-технічна база промислового і агропромислового комплексів.

Друга група – це чинники, які можуть змінюватися впродовж еволюційного розвитку суспільства, що сприяє значному підвищенню продуктивності праці, загального рівня розвитку регіону. Вони при певних обставинах можуть забезпечити стрімке зростання економіки. До цієї групи чинників відносяться: науково-інтелектуальний потенціал, рівень освіченості, форми господарювання, науково-технічні трансформації, інновації, соціальна інфраструктура, комунікацій, криміногенні фактори та інші.

2. Управління політико-господарськими справами регіону, силами і засобами їх реалізації є законодавство, регуляторна діяльність уряду, вплив політичних і громадських організацій. Усі складові динамічні, тобто є змінними факторами, — у різні періоди часу з різним темпом. Як правило, їх вплив є досить суттєвим [17]. Регіональне управління являє собою цілеспрямований вплив органів місцевого самоврядування (регіональних органів) на підприємства і організації, розташовані на території даного регіону (певної адміністративно-регіональної одиниці) в інтересах досягнення загально-регіональних цілей [18, с. 181].

А.О. Єпіфанов, І.В. Сало вважають, що поєднання загальнонаціональної моделі міжрегіонального розвитку та територіальних моделей відтворювальних процесів, властивих певній території, для розвитку та поглиблення територіального поділу праці, комплексного використання ресурсового потенціалу територій, розвитку сучасної ринкової інфраструктури та місцевих ринків

капіталу тощо має впроваджуватися науково обгрунтована та ефективна регіональна політика держави. Цьому повинно передувати усвідомлення того, що «регіон» слід розуміти як економічний район, який виділяється всередині країни своєю спеціалізацією та структурою виробництва, природними і трудовими ресурсами, соціальними та економічними особливостями [19, с. 39].

Регіональна політика – це система цілей і завдань органів державної влади по управлінню політичним, економічним і соціальним розвитком регіонів країни, а також механізм їх реалізації [20, с. 182].

3. Економіко-соціальні задачі, які стоять перед регіоном та перспективний план його виконання. На думку О.І. Шаблія, який стверджує, що найбільший населений пункт, визначає головні зовнішні функції і геопросторову організацію соціально-економічного району, території [21, с. 444-450].

З позицій економічної теорії підходить І. Бистряков зазначаючи, що визначальним для регіону є – функціонально спрямований певний самодостатній господарський модуль, який самостійно розвивається та самостійно вирішує питання відтворення системи міжрегіональних зв'язків [22, с. 39].

На думку В. Шилова, визначальним регіону є соціально-економічний простір з певною природно-географічною територією, з притаманним їй певним типом та характером виробництва, зі специфічними історико-культурними та демографічними особливостями, з адміністративно-політичною територією та кордонами, а також з дією одного кола нормативно-правової бази [23, с. 51].

В юридичній енциклопедії визначено, що регіональне планування: це – заходи щодо розроблення і здійснення програм економічного і соціального розвитку окремих районів країни в рамках загального національного плану (програми); у більш широкому сенсі – як відображення в національних планах і програмах розвитку регіональної політики держави [18, с. 607-608].

4. Визначення основних пріоритетів розвитку регіону залежно від специфіки конкретного регіону. На думку І. Михасюка і А. Мельника, є тенденція до вирівнювання не тільки меж регіонів, а й економічного потенціалу, введення в них великих міст, які виконують міжгалузеві функції виробничого, наукового, культурного обслуговування, а також функції підготовки та перепідготовки кадрів [24, с. 481- 482].

5. Зосередження історико-етнічних, культурних, соціальних, засобів збереження, їх облік та ефективне використання. На думку І.І. Сигова, що це сукупність найрізноманітніших галузей економіки, культури, які охоплюють виробництво, розподіл, обмін та споживання матеріальних та духовних благ і послуг на певній території є особливим при визначенні регіону. Важливою ознакою регіону у такому розумінні є наявність своєї підсистеми, яка здійснює управління. В зв'язку з цим класифікацію регіонів слід щільно пов'язати з адміністративно-територіальним устроєм країни [25, с. 15-18].

6. Контроль загальнодержавних інституцій за діяльністю регіональних органів влади, органів управлінням. На думку С. Телешуна, сучасний територіальний устрій, що потребує насамперед не просто суттєвих змін, а змін принципових. Ці зміни мають передбачати поділ не на області, а на регіони, оскіль-

ки цього вимагають перш за все загальнодержавні інтереси, зокрема, збереження унітарності країни [26, с. 18].

Сукупність вищезазначених чинників хоча і не розкриває в повній мірі суті досліджуваних категорії, все ж наближає нас до універсального визначення регіону.

Наше дослідження регіону зосереджене на криміногенному чиннику (факторі). Найбільш вагомими при створені кардинально нової організації, яка б ефективно справилась з поставленими завданнями з охорони громадського порядку та профілактики, виявлення, припинення злочинів [27].

Криміногенні фактори [від лат. crimen (criminis) — злочин і грец. — породжувати] — сукупність обставин, що характеризують рівень злочинності у регіоні, сфері життєдіяльності, галузі господарства тощо, а також комплекс взаємопов'язаних чинників і явищ економічного, соціального, етико-психологічного характеру (алкоголізм, наркоманія та ін. явища, що стосуються злочинності) [28, с. 407-408].

У науковій літературі розглядаються різні підходи до визначення криміногенних факторів. Одним із яких є діалектичний, який поділяє фактори на причини та умови, що сприяють вчиненню злочинів, на три групи: 1) несприятливі умови морального формування особистості; 2) приводи до вчинення злочинів; 3) обставини, що сприяють досягненню злочинного результату [29, с. 7]. Так Н.Ф. Кузнєцова до системи кримінологічної детермінації включає як складові причини, умови та кореляти [30, с. 11-12], а А.П. Закалюк всю сукупність явищ, процесів, фактів, проявів, з якими пов'язана та якими вона обумовлена [31, с. 184-189].

Н.А. Бєляєв класифікує причини злочинності за: а) походженням — зовнішні (різного роду негативний вплив з-за кордону) та внутрішні (деформації, викривлення економічного, соціального, політичного та духовного розвитку суспільства, що породжені закономірностями внутрішнього розвитку суспільства); б) глибиною впливу (при цьому зазначає, що це «негативні криміногенні фактори») — причини (об'єктивно існуючі соціальні явища, фактори, які у реальній дійсності призвели до вчинення злочину) та умови (об'єктивно існуючі соціальні явища, що самі по собі не породжують злочинність, але сприяють формуванню причин та їх практичної реалізації); в) природою — об'єктивні (криміногенні фактори, що існують поза волею людини, наприклад протиріччя у суспільстві), об'єктивно-суб'єктивні (соціальні явища, що породжені свідомою діяльністю людей із використанням об'єктивних факторів, наприклад суперечностями між націями, міжнаціональні протиріччя), суб'єктивні (фактори, які не є проявами об'єктивних закономірностей і створюються діяльністю виключно людей, наприклад бюрократизм, що призводить до хабарництва); г) сферами соціального життя — економічні, соціальні, політичні, духовні; д) рівнем дії — загальні причини злочинності, причини певних видів (груп) злочинів та причини окремих злочинів [32, с. 109-113].

Багатофакторний підхід – полягає в дослідженні взаємозв'язків аналізу елементів причинного зв'язку. Так, Ганс Й. Шнайдер зазначає, що цей підхід склався як реакція на однофакторний метод, і допускає, що злочинність обу-

мовлена не однією причиною, а цілим рядом причин (факторів). Під час багатофакторного підходу особливу увагу приділяють інтенсивній обробці даних у конкретних випадках [33].

Єжи Бафія використовує поняття «етіологія злочинності», під яким розуміє основний розділ кримінології, що займається встановленням генетичних закономірностей злочинності, виявленням криміногенних ситуацій, зокрема криміногенних факторів і мотивів вчинення злочину, тобто закономірностей у взаємодіях і залежностях соціального середовища, культури, громадської дисципліни та особистості правопорушника. Мається на увазі домінуючі криміногенні фактори, встановлені у межах криміногенної ситуації [34, с. 68].

К.Т. Ростов, І.А. Соболь вважають, що причинно-наслідковий комплекс можуть відображати різні поняття, як от: детермінацію, причини та умови, фактори злочинності. Причинність є однією з форм детермінації, під якою розуміється будь-яка закономірність між різноманітними процесами та явищами [35, с. 95].

Якщо йдеться про умови, то ними є будь-які чинники лише тому, що їм притаманні такі властивості, завдяки яким вони зумовлюють відповідні характеристики явища, що виникає. Причина злочину, як і будь-якого іншого людського вчинку, має дискретний характер; вона є такою через те, що дія особи спричиняє цей наслідок. Переходячи в цей наслідок, причина перестає бути причиною, зникає як така до нової дії особи, котра як причина, у свою чергу, переходить у новий наслідок і так далі [36, с. 89-92].

А.В. Баляба, Е.В. Віленська, Е.В. Дідоренко вважають, що фактори злочинності слід розглядати як усі ті соціальні явища і процеси, з якими вона пов'язана і взаємодіє, які мають детерміністичне, в тому числі й казуальне (причино умовне) значення для пояснення того, що її породжує, визначає, обумовлює, які не вважають за потрібне відмежовувати поняття «причини злочинності» та «умови, що сприяють вчиненню злочинів» [37, с. 108–109].

М.М. Ярмиш вважає, що умовою можна назвати будь-яку обставину, від якої так чи інакше залежить щось. Немає нічого не обумовленого, як немає жодної обставини, яка сама по собі не обумовила щось інше. Тому немає сенсу говорити про умову взагалі. Будь-яка обставина є умовою не сама по собі, а тільки стосовно тієї події, яка від неї залежить [38, с. 213–214].

І.Б. Медицький вважає за доцільне термін «фактор» наділити глибшим змістовним наповненням, розуміючи як родове поняття, що включає всі види криміногенної детермінації, як певну чисельність причин, умов чи інших чинників конкретного явища, що об'єднуються як за своїм змістом, значенням, так і за іншими критеріями.

Виокремлює соціальні фактори, зокрема: політичний (боротьба за владу, протистояння різних гілок влади, протистояння центральних органів влади та органів місцевого самоврядування), організаційно-управлінський (бюрократизм, недоліки у підборі керівних кадрів, правовий нігілізм посадовців тощо), ідеологічний (недоліки у формуванні правової культури, шлюбно-сімейних відносин, засилля низькопробної культурної продукції тощо), соціальні хвороби суспільства (проституція, алкоголізм, наркоманія).

У цьому контексті заслуговує на увагу такий критерій класифікації, як історичний аспект, відповідно до якого соціальні фактори поділяються на соціальні фактори радянського періоду та соціальні фактори, що набули нового значення уже в період незалежності нашої держави [39, с. 87–88].

Слід звернути увагу й на такий аспект, як системний характер злочинності. Сукупність злочинів, котрі складають структуру злочинності, може розглядатись як система на найвищому рівні умовності, котра має дуже слабкі взаємодії. З іншого боку, слід зауважити, що останнім часом для структурних елементів злочинності як деякої цілісності все більш притаманні тенденції до взаємопроникнення, взаємообумовленості, посилення прямих та зворотних зв'язків [40, с. 34-35].

До числа фундаментальних напрямків сучасної кримінологічної науки належить дослідження регіональних особливостей злочинності. При цьому слід зазначити, що й дотепер не втратила актуальності теза про те, що дослідження злочинності окремих регіонів має проводитися диференційовано, відповідно до конкретних типологічних особливостей кожного з них [41]. Для визначення критеріїв типологізації слід ураховувати кількісні та якісні характеристики середовища функціонування.

Розгляд та аналіз проблем протидії злочинності та відповідної діяльності органів внутрішніх справ у регіонах вимагає вивчення злочинності, її детермінантів у цьому середовищі, адже злочинність як соціальне явище, її стан та зміни визначаються соціально-економічними, політичними, демографічними та іншими факторами [42, с. 109-133].

Висновок. Запропонована типова класифікація чинників (факторів), які обумовлюють необхідність створення нового інституту — регіональна поліція, як ефективного інструменту в протидії злочинності.

Слід зазначити, що особливості середовища функціонування органів внутрішніх справ у регіонах, виступають як чинники (фактори), які визначають організаційну побудову всієї системи правоохоронних органів, для їх ефективної роботи з охорони громадського порядку, профілактики, виявлення, припинення злочинів.

Таким чином, загальна концепція протидії злочинності у діяльності органів внутрішніх справ повинна ґрунтуватися на регіональних чинниках, факторах специфікою територіального обслуговування тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 8 червня 2012 року «Про нову редакцію Стратегії національної безпеки України» : Указ Президента України № 389/2012 [Електронний ресурс] // Офіційне інтернет представництво Президента України: Офіційні документи. Укази – Режим доступу : http://www.president.gov.ua/documents/14823.html

2. Положення про Міністерство внутрішніх справ України: Указ президента України від 06.04.2011р. №383/2011 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України: Законодавство України. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/383/2011

3. Виступ Президента на координаційній нараді керівників правоохоронних органів на тему: «Забезпечення протидії злочинності та корупції в державі в умовах реформування кримінального процесуального законодавства». Режим доступу : http://www.president.gov.ua/news/26057.html.

4. *Золотарёв В.Н.* Рационализация управления горрайорганами внутренних дел. Учебное пособие. – М. : Академия МВД СССР, 1978.

5. *Ануфрієв М.І.* Основні напрямки кадрового забезпечення органів внутрішніх справ України (організаційно-правовий аспект) : Монографія. – Х. : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2001. – 236 с.

6. *Бандурка О.М.* Управління в органах внутрішніх справ України: Підручник. – Харків: Ун-т внутр. справ, 1998. – 477 с.

7. *Плішкін В.М.* Теорія управління органами внутрішніх справ: Підручник / За ред. канд. юрид. наук Ю.Ф.Кравченка. – К. : Національна академія внутрішніх справ України, 1999.— 702 с.

8. Інформаційне забезпечення управлінської діяльності в умовах інформатизації: організаційно-правові питання теорії і практики: Монографія / Акад. ДСП України; За ред. Р.А. Калюжного, В.О. Шамрая; [авт. кол.: Р.А. Калюжний, В.О. Шамрай, М.Я. Швець та ін.] – К., 2002. — 295 с.

9. *Воскресенский А.Д.* Теоретико-прикладные аспекты регионального измерения международных отношений / А.Д. Воскресенский // Современные международные отношения и мировая политика / Отв. ред. А.В. Торкунов. — М., 2004. — С. 494–500.

10. *Данильчук О.І.* Розуміння міжнародного регіоналізму у вітчизняній та зарубіжній науковій традиції Вісник СевНТУ : зб. наук. пр. — Вип. 123/2011. Серія: Політологія. — Севастополь, 2011. – 251 с.

11. *Deutsch K.* On nationalism, world regions, and the nature of the West / K. Deutsch // Mobilization, center-periphery structure and nation-building. A volume in commemoration of Stein Rok-kan I Ed. By P. Torsvik. — Bergen – Oslo – Toronto, 1981. — 365 p.

12. *Макарычев А.С.* Влияние зарубежных концепций на развитие российского регионализма [Электронный ресурс] / А.С. Макарычев // Круглый стол. — Режим доступа: www.kennan.yar.ru

13. *Markusen A.* Regions: The Ekonomic and Politics of Territory /Ann Markusen. – New Jersy, 1987. — P. 17.

14. *Russet B.* International relations and international system / B. Russet. — Chicago, Rand McNally, 1967. — P. 1–35.

15. *Стародуб Т.С.* Вплив концепцій багатостороннього регіоналізму на формування зовнішньої регіональної політики держави в галузі безпеки / Т.С. Стародуб // Стратегічна панорама. — 2009. — № 3. — С. 76–85.

16. Академічний тлумачний словник Української мови [Електронний ресурс]. – Режим доступу http://sum.in.ua/s/chynnyky

17. Маркетинг / Петруня Ю.Є. [Електронний ресурс]. – Режим доступу http://pidruchniki.ws/15840718/marketing/ekonomichni_faktori

18. Энциклопедический словарь бизнесмена: Менеджмент, маркетинг, информатика. / Под ред. М.И. Молдаванова. – К. : Техніка, 1993. – С. 607-608. – С. 754.

19. *Єпіфанов А.О., Сало І.В.* Регіональна економіка. — К. : Наукова думка, 1999. — 343с.

20. Юридическая энциклопедия / Под ред. М.Ю. Тихомирова. – М. : Юрид. лит., 1997. – С. 384-385.

21. *Шаблій О.І.* Соціально-економічна географія України: Навчальний посібник. – Львів : Світ, 1994. — 278с.

22. *Быстряков И.* Регионализация как фактор стабилизации национального хозяйства // Економічний часопис. — 2000. — №9. — С. 39-41.

23. *Шилов В.* Три подхода к понятию «регион» // Регион: проблемы и перспективы развития. —1997. —№4. — С. 50-52.

24. Энциклопедический словарь бизнесмена: Менеджмент, маркетинг, информатика. / Под ред. М.И. Молдаванова. – К. : Техніка, 1993. – С. 607-608.

25. Державне регулювання економіки / За ред. д-ра екон. наук, проф., акад. АН вищої школи України І.Р. Михасюка – К. : Атіка, Ельга-Н, 2000. —592 с.

26. *Сигов И.И., Межевич М.Н., Кривов А.С.* Планирование комплексного развития крупных городов: Опыт и пути совершенствования; отв. ред. И.И. Сигов. —Л. : Наука, 1982.— 239 с.

27. *Телешун С.* Конституційні засади територіального устрою України. Альтернативи і перспективи // Віче. — 2000. — № 5. — С. 13-19.

28. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийнятям Кримінально процесуального кодексу України: Закон України від 05.07.2012 р. № 5083-VI.

29. *Звирбуль В.К.* Выявление причин преступления и принятие предупредительных мер по уголовному делу / В.К. Звирбуль, В.Н. Кудрявцев, А.И. Михайлов, Р.Д. Рахунов, Н.А. Якубович. – М. : Юрид. лит., 1967. – 152 с.

30. *Кузнецова Н.Ф.* Проблемы криминологической детерминации / Н.Ф. Кузнецова. – М. : Юрид. лит., 1984. – 204 с.

31. *Закалюк А.П.* Курс сучасної української кримінології: теорія і практика: У 3 кн. / А.П. Закалюк. – К. : Вид. Дім «Ін Юре», 2007. – Кн. 1: Теоретичні засади та історія української кримінологічної науки. – 424 с.

32. Криминология: Учебник / Н.А. Беляев, И.В. Волгарева, Н.М. Кропачев и др.; под ред. В.В. Орехова. – СПб. : Изд-во С.-П.б ун-та, 1992. – 216 с.

33. *Шнайдер Г.Й.* Криминология / Г.Й. Шнайдер / [пер. с нем.; под общ. ред. и с предисл. Л.О. Иванова]. – М. : Прогресс – Универс., 1994. – 504 с.

34. *Бафия Ежи.* Проблемы криминологии. Диалектика криминогенной ситуации / Под ред. Н.А. Стручкова / [пер. Е.П. Эбзеевой]. – М. : Юрид. лит., 1983. –150 с.

35. Криминология – XX век / Под ред. В.Н. Бурлакова, В.П. Сальникова. – СПб. : Юридический центр Пресс, 2000. – 554 с.

36. *Міллер А.* Що таке причини та умови злочинів / А. Міллер // Право України. – 2001. – № 5. – С. 89–92.

37. Криминология: приглашение к дискуссии: Монография / [авт. кол.: А.В. Баляба, Э.В. Виленская, Э.А. Дидоренко, Б.Г. Розовский]. – Луганск : РИО ЛИВД, 2000. – 318 с.

38. *Ярмыш Н.Н.* Теоретические проблемы причинно-следственной связи в уголовном праве (философско-правовой анализ): Монография / Н.Н. Ярмыш. – Харьков : Право, 2003. – 512 с.

39. *Медицький І.Б.* Вплив соціальних факторів на злочинність в умовах становлення незалежної Української держави / І.Б. Медицький. – Івано-Франківськ, 2007. – 222 с.

40. Криминология и организация предупреждения преступлений. – М., 1995.

41. *Бабаев М.М., Кузнецова Э.В., Урланис, Е.Б.* Влияние демографических процессов на преступность. – М. : Юрид. лит., 1976. – 176 с.

42. Криминология / Под ред. В.Н. Кудрявцева. — М. : Юрид. лит., 1976. – 439 с.

Сервецький І.В., Сапрун О.В. Чинники, що обумовлюють створення та діяльність регіональної поліції

У статті розглянуто питання чинників, факторів, детермінантів, що обумовлюють створення та діяльність регіональної поліції. Висвітлено основні нормативно-правові акти, що регламентують формування інституту регіональної поліції.

Ключові слова: *поліція, регіон, регіональна поліція, чинники, фактори, детермінанти, територія, середовище, реформування.*

Сервецкий И.В., Сапрун А.В. Факторы, обусловливающие создание и деятельность региональной полиции

В статье рассмотрены вопросы толкования понятия региональной полиции. Освещены основные нормативно-правовые акты, регламентирующие формирование института региональной полиции.

Ключевые слова: *полиция, регион, региональная полиция, идентичность, базовые, территория, реформирования.*

Servetskyi I.V., Saprun O.V. Factors that contribute to the creation and operation of regional police

The article investigates the causes, factors and determinants contributing to the creation and operation of regional police. The basic factors that regulate the formation of the institute of regional police have been explored.

Keywords: *police, region, regional police, causes, factors, determinants, area, environment, reform.*

Стаття надійшла до редакції 23.11.2012.